

EEN JONGE WOLF IN WINTERLAND (Leeftijdscategorie 5+)

Personages

Aïko (m/v/-): jonge wolf

- *rechttop lopend, moet zich snel en soepel kunnen bewegen*
- *mooie wolvenstaart en oren*

Pjotr (m/v/-): baby rendier

- *grote spreekpop, aandoenlijk schattig, met grote, onschuldige ogen, pratende bek, lange onhandige benen en een kwispelstaartje*
- *manier van spreken is als dat van een kind dat net leert praten: versterkt schattigheidsgehalte*
- *acteur (hanteerder van de pop) gaat zoveel mogelijk op in het decor, is onzichtbaar*

Mila (v): moeder van Pjotr, volwassen rendier

- *rechttop lopend, moet zich snel en galant kunnen bewegen*
- *prachtig groot gewei (vrouwjes rendieren hebben namelijk geweien)*

Laszlo (m): vader van Aïko, roedelleider van de wolven

- *stemacteur*
- *projectie: rode wolvenogen, locatie wolvenhol of locatie winterbos*

Bosdieren (velduil, taigagaai, hermelijn, veelvraat, poolvos, eekhoorn)

- *geprojecteerde dieren, realistische animatie (alla Waterschapsheuvel en Beestenbos is Boos)*
- *stemmen gespeeld door dezelfde acteurs als die van Mila en Laszlo*

Aanvullende info

Dit toneelstuk is geïnspireerd op de prachtige natuur- en jeugdfilm “Aïlo, het dappere rendier”, waarin het hoofdpersonage Aïlo (jong rendier) bij één kort filmshot oog in oog komt te staan met een jonge wolf. Doordat de ouders net op tijd de jonge wolf roepen, blijft Aïlo ongedeerd. Het is een magisch moment uit de film. De film raad ik verder aan vanwege de prachtige natuurdocumentaire beelden en de muziek. Als dit toneelstuk erin slaagt, op geheel zijn eigen wijze, dezelfde soort magie naar het theater te brengen, dan is mijn doel meer dan geslaagd.

EEN JONGE WOLF IN WINTERLAND

Een rond theaterzaaltje: klein en intiem. Een stervormige piste in het midden, tussen de sterpunten de zitplaatsen voor het publiek. Alles is wit. Sneeuwsterren hangen aan het plafond; her en der een naaldboom. Rondom een wit doek, waarop een groots in wit gehuld naaldbos staat geprojecteerd. Bij een van de punten van de stervormige piste: een grot, een wolvenhol.

Bij binnenkomst van het zaaltje klinkt een gure wind met een diepe, geheimzinnige ondertoon. Een ventilator waait koude wind naar binnen. Er hangt een spannende, magische sfeer. Alle kinderen krijgen bij binnenkomst een wit dekentje mee, tegen de kou, zo wordt ze verteld.

De lampen dimmen. De wind gaat liggen.

Een raar, mislukt grommend geluid klinkt vanachter het witte doek.

Aïko rent grommend de piste op vanuit het wolvenhol (via opening in het witte doek).

Hij stopt abrupt in het midden van de piste en zakt verdrietig op de knieën.

Twee rode ogen verschijnen in het wolvenhol. Dreigende muziek.

LASZLO: *(stem vanachter het witte doek)* Aïko! Wat stelt dat voor!? Noem je dat een grom!? Kom op, jong. Ga eens echt grommen! Laat die tanden zien! Hoe wil je ooit mee met de jacht als je blijft giechelen als een hermelijn?

Ineengedoken draait Aïko zich naar het wolvenhol met de rode ogen.

AÏKO: Maar papa... Ik –

Een angstaanjagende, diepe grom van Aïko's vader,

waarna zijn rode ogen verdwijnen. De dreigende muziek stopt.

Aïko begraaft zijn gezicht in zijn handen en snikt zachtjes.

Na een poosje kijkt hij op en ziet voor het eerst de kinderen om zich heen.

AÏKO *(verlegen)* O, hallo. Mijn naam is Aïko. Ik – *(veegt traan weg, vermant zichzelf)*. Jullie waren bang hè? Ja hoor, ik zag het wel! Dit was alleen maar een kleine opwarming... Maar als jullie me in topvorm zouden zien hè... Ja, dan zouden jullie pas echt bang zijn, let maar op! Ik grom als een leeuw en vecht als een beer. Ik ben de prins van de jacht! Ik ben Aïko! De wolvenprins! Grwhaaaah *(niet meer dan zielig grommetje in schamele poging kinderen bang te maken)* Nou niet gaan lachen hè! Mijn stem moet gewoon nog eventjes warm worden. Dat hebben jullie toch ook wel eens? Bovendien ben ik een prins ja! Een echte wolvenprins! Ik verslind later zoveel dieren dat ik in elk kinderboek voorkom! Ik word de vrees van de taiga! De opperwolf van de winterbossen! Grwaaah *(zielig grommetje)* *(onzeker)* Dat was... Dat was... *(Aïko ziet nieuwsgierige eekhoorn in boom verschijnen)* Hé! Wat zit je nou te kijken!? Ga weg harige plumeau! Grwwhaaah! *(nog zieliger grommetje)*

De eekhoorn springt daarop juist een boom dichterbij, kantelt kopje en kijkt Aïko intrigerend aan.

Aïko duikt ineen, alsof hij schrikt van zijn eigen spiegelbeeld.

Na een aantal seconden verbreekt de eekhoorn de blikuitwisseling, en springt rondom de piste van boom naar boom. Aïko volgt verbijsterd, totdat de eekhoorn in de bossen verdwijnt.

AÏKO: *(aarzeland richting publiek)* Ik zag... Die eekhoorn... *(schraapt keel)* Maar hij is tenminste weg! Stom springding! *(pauze)* Ow, wie houd ik voor de gek? Ik ben nog geen haar beter dan een rendier...

Ik hoor papa het nog zo zeggen: 'Aïko, mijn jong, verlaag je nooit tot een haastig hapje tegen de honger. Maak jezelf geen lekkernij. Geen lopend buffet. Die grazen er al genoeg. Rendieren! De nutteloze lanterfanter.' Nou ik ben géén rendier! Ik weiger rendier te zijn! Achterlijke kuddebeesten... *(pauze)* En als ik nou een broertje had... Of zusje... Zo hoort dat eigenlijk, wisten jullie dat? Stoeien bereidt me voor op 'volwassenheid', dat zegt papa. Maar met wie moet ik oefenen? Waar is dat zusje dat me een klap op m'n snufferd geeft als ik haar weer eens plaag? Een broertje dat me de helling afduwt als ik in z'n staart bijt? Spel! Alles spel natuurlijk. Uiteindelijk zijn we wél familie. Familie voor alles. Dat is het wolvenpact. *(pauze)* Maar nu ben ik alleen... Ik heb nooit een broertje of zusje gehad om mee te spelen. Zelfs geen vriendje. Helemaal niemand...

Beteuterd staart Aïko naar de grond. Uiteindelijk loopt hij naar een van de decor-naaldbomen en krult zichzelf er tegenaan. Verslagen. Licht nog maar net of schiet dan plots overeind.

AÏKO: *(verheugd)* Jullie! Jullie zijn dan wel geen wolven, maar... maar willen jullie me helpen? (...) Kom, laat eens jullie beste en hardste grom horen! (...) Wow! Dat is geweldig! Jullie zijn echt goed!

*Aïko gromt met de kinderen (en eventueel ouders) uit het publiek.
Een vrolijke, chaotische bedoeling, tot de strenge stem van Laszlo klinkt.
Sfeer (licht, muziek) slaat om.*

LASZLO: *(luide stem vanachter het witte doek)* Aïko! Hou 's op met die herrie! We proberen hier te slapen. Voor jou ook de hoogste tijd. Kom en jaag jezelf naar binnen!

AÏKO: *(richting kinderen)* Snel! Haast je! Ga allemaal weer zitten op jullie plaatsen. Gauw. Vlug!

Dreigende muziek neemt toe. Licht wordt donkerder en donkerder.

LASZLO: *(angstaanjagend streng)* AÏKO! Moet ik je soms eigenhandig komen halen?

AÏKO: Nee papa! Ik kom al! *(met nadruk fluisterend richting kinderen)* Bedankt hè! *(zwaait en rent het wolvenhol in)*

Licht dooft. Alles donker. Projectie uit.

*Lichten en projectie langzaam weer aan.
We zien soortgelijk landschap, ander bosgedeelte, nu zonder wolvenhol.
In het midden van de piste, in een grote berg sneeuw, ligt Mila, een volwassen vrouwtjes rendier.
Ze heeft een grote, dikke buik en gedraagt zich opvallend waakzaam. Ze reageert op geluiden uit het bos, is schrikachtig. Niet veel later bevalt ze (op kindvriendelijke wijze) van Pjotr, een rendier.
Na een dikke knuffel begint ze hem te motiveren om te gaan staan:*

MILA: Kom, Pjotr, kom! Strek die benen! Rek die spieren. We moeten gaan, we hebben geen tijd! De kudde is al verder getrokken.

*Pjotr reageert niet, maar kijkt slechts verwonderd om zich heen.
Dezelfde eekhoorn als bij Aïko komt op de projectie tevoorschijn.
Pjotr volgt blij en nieuwsgierig het diertje.*

MILA: Ja, lieverd, de wereld is mooi, ik weet het, maar probeer het dan toch! Ik wil dat je langer van de bossen kan genieten. Ik wil dat je een groot, sterk rendier wordt! Maar dan moet je gaan staan, lieverd, ga staan!

*Pjotr hoort Mila pas bij haar laatste woorden en kijkt haar onbegrijpend aan.
Dan probeert hij te staan, maar valt ogenblikkelijk weer neer.*

MILA: Niet opgeven, Pjotr, niet opgeven! Die optie heb je niet... Te gevaarlijk! Kom, ik help je.

*Mila doet voor hoe ze opstaat en probeert Pjotr te ondersteunen.
Hun poging wordt onderbroken door luid wolvengehuil.
Mila schrikt waardoor Pjotr met een plof in de sneeuw valt. (aandoenlijk, sneeuw op zijn neus)*

MILA: O nee, ze komen! De wolven, ze zijn dichtbij!

Mila kijkt nadenkend om zich heen, ziet de sneeuw op Pjotrs neus en besluit dan Pjotr zoveel als ze kan onder de sneeuw te verstoppen.

MILA: Niet bewegen hè, lieve schat. Wolven, neem het aan van je moeder: ze zijn gemeen en denken alleen aan zichzelf... Dus houd je gedeisd, oké?

*Pjotr 'hmmm't' vanonder de sneeuw. Mila loopt een bezorgd rondje erom heen.
Vlak voordat ze in het bos verdwijnt (opening in het witte doek) richt ze zich tot de kinderen.*

MILA: Ik weet niet wie jullie zijn, maar jullie zien er lief en dapper uit! Dus niet verklappen waar Pjotr verstopt ligt hè! Niets zeggen! Anders loopt hij gevaar –

Wolvengehuil! Geen ruimte/tijd om antwoord af te wachten:

MILA GEVAAR! O nee, ik moet nu echt gaan! (richting Pjotr) Maar ik kom terug lieve schat! Ik kom terug!

Mila rent het toneel af, het bos in. We horen haar door de bossen rennen, evenals het huilen van de wolven. Het geluid klinkt steeds verder en verder weg...

*... Maar dan is er dichtbij geritsel: Aïko komt vanuit het bos (opening in het witte doek).
Hij oefent met jagen, en springt al grommend heen en weer.
Ondertussen zeurt hij over het gegeven dat hij niet mee mag met de jacht.*

AÏKO: Hoezo kan ik niet jagen? Ze kunnen zelf niet jagen! En rendier? Wordt het niet eens tijd voor iets anders? Een grote, dikke beer ofzo! Het is gewoon niet eerlijk. Niet eerlijk!

*Aïko springt per toeval op de grote berg sneeuw waar Pjotr onder ligt.
Aïko schrikt zich een ongeluk.*

AÏKO: Maar... Maar jij bent een rendier!

Aïko loopt compleet verbaasd om Pjotr heen.

*Af en toe lijkt het alsof hij Pjotr wil bespringen, maar toch houdt hij zich telkens in.
Pjotr kijkt Aïko onschuldig en lief aan. Aïko raakt hierdoor verward en weet niet wat te doen.*

AÏKO: Wat! Moet ik je laten gaan? Nee ik kan je niet laten gaan! Ik ben een grote, sterke wolf! Kom, Aïko, waar moet je de baby bijten? De billetjes? Z'n fluffy nek? *(gefrustreerd)* Ow, waarom kunnen ze je ook nooit écht iets leren?

PJOTR: *(zich van geen gevaar bewust)* Leren? Wat leren?

AÏKO: Wat ik... ? Ik..... Kijk niet zo!

*Pjotr kantelt gepuzzeld zijn hoofd. Het is duidelijk dat hij Aïko niet begrijpt.
Aïko weet van gekkigheid niet wat te doen en struimt wanhopig heen en weer.
In de verte wolveengehuil.*

AÏKO: *(als vloek)* Kadaver! Zijn ze nu al klaar! *(kijkt naar Pjotr)* Goed dan, ik neem je wel mee. Papa en mama weten wel wat ze met je aan moeten.

*Aïko probeert Pjotr in z'n bek te nemen, maar die blijkt veel te groot en zwaar.
Hij probeert Pjotr vooruit te duwen, maar Pjotr verzet geen poot. Gefrustreerd geeft Aïko het op.*

PJOTR: *(oefenend)* Ma-ma... *(enthousiast en blij)* Mama!

AÏKO: Mama ja. Heb jij ook een mama? *(denkt na)* Jaaaah! Jij hebt ook een mama! En wil jij weten waar jouw ma-ma nu is? *(Pjotr knikt)* Jouw mama gaat op de koffie en thee bij mijn papa en mama. Gezellig niet?

PJOTR: *(enthousiast en blij)* Gezellig!

AÏKO: Ja hè. Dus wil je ook niet 'gezellig' thee drinken? Jouw mama zal dat wel heeeel gezellig vinden als je ook thee kwam drinken.

PJOTR: *(enthousiast en blij)* Thee drinken!

AÏKO: Ik weet waar ze zijn, dus wil je er best heen brengen... maar dan zul je wel zélf naar haar toe moeten lopen. *(denigrerend)* Kan je dat? Loo-pen?

Pjotr raakt voor het eerst geïnteresseerd in zijn benen en probeert te staan. Dit lukt alles behalve.

AÏKO: *(gefrustreerd)* Wat is dit nou!? Wat ben jij voor een rendier!? Een REN-dier dat niet kan lopen!? Pff, sufkop...

*Pjotr kijkt Aïko met aandoenlijke ogen aan, probeert dan opnieuw te staan. Het lukt weer niet.
Aïko kijkt toe en begint met de kleine Pjotr mee te voelen.*

AÏKO: *(gefrustreerd meelevend)* Hmmm... zal ik je dan maar even helpen? *(Pjotr knikt blij)* Kijk, zó doe je dat...

Aïko staart gepuzzeld naar de benen (en hoeven) van Pjotr en doet zijn uiterste best om zo goed mogelijk voor te kunnen doen hóe op te staan áls een rendier. Uiteindelijk vindt hij een manier en doet het voor. Pjotr doet hem na en staat voor het eerst, het zij wankelend, op zijn benen.

AÏKO: *(verbijsterd)* WOOW! Jij hebt lange benen! Het zijn net stelten joh! (...) Oké, en nu lopen.

Aïko doet stapsgewijs voor hoe je het ene been voor het andere zet. Pjotr volgt. Het is een aandoenlijk schouwspel. De eekhoorn komt weer in de bomen tevoorschijn en kijkt nieuwsgierig naar de twee. Terwijl Pjotr oefent met lopen, ziet Aïko plots de eekhoorn.

AÏKO: *(richting Eekhoorn)* Ja wat!? Ik help hier een rendier ja! Zo snugger zijn die steltlopers niet.

*Eekhoorn kantelt (zoals eerder) diens kopje, blijft Aïko recht aankijken, zegt niets.
Een velduil komt al huppend op een tak tevoorschijn uit het donkere bos:*

VELDUIL: Dus je geeft het toe... Jij, de prins der wolven, hélp een rendier. Wat zal je vader daar wel niet van denken?

*Aïko schrikt van wat de velduil suggereert,
keert uit angst de uil de rug toe,
en focust zich obsessief op Pjotr, die voor het eerst een stap zet.*

AÏKO: *(oprecht blij)* Jaah! Goedzo Pjotr! Dat is 't! Je hebt 't te pakken!

VELDUIL: Dit hoort niet, prinsje, dat weet jij ook... Een wolf en een rendier samen... Je bespot je afkomst. Je bent een smet voor je familie...

*Aïko kan de velduil niet meer aanhoren, zo pijnlijk, en stopt zijn klauwen voor zijn oren.
Pjotr loopt nog wat meer stappen vooruit, steeds sneller.*

PJOTR: *(trots en blij)* Mama! Mama!

Aïko zucht vertederd en haalt zijn klauwen van zijn oren.

AÏKO: Ja, we gaan naar je mama. Geen zorgen. *(gekweld)* Uhm, ja, goed...Laten we maar gaan ja...

Pjotr volgt Aïko en raakt steeds meer vertrouwd met zijn benen: hij ontdekt het springen.

PJOTR: Kijk! Kijk! *(Aïko draait zich om)* Kijk! Springen!

Pjotr springt met alle vier de poten in de sneeuw, alle sneeuw stuift op. Pjotr moet lachen.

PJOTR: Jij ook doen!

*Aïko kijkt verbaasd, niet wetende of hij hierin mee wil gaan.
Toch doet hij het uiteindelijk. Het geeft ze samen veel plezier, al springend vervolgen ze hun weg.
De projectie draait langzaam mee en geeft de illusie of ze verder het bos in trekken.
Geleidelijk komen er nu steeds meer bosdieren kijken (een taigagaai, hermelijn, veelvraat en*

poolvosje).

TAIGAGAAI: Kieeeeek dan. Pieeeeep. Een wonder!

VELDUIL: Een wonder!? Een misdaad zul je bedoelen... Een ware wolf weet wie zijn vrienden zijn en wie hij de baas moet blijven. Dit is nauwelijks een wolf te noemen... Eerder een slappe haarbal!

POOLVOS: M m... maar... zegt u dan, meneer de uil, dat als ik niet meer op sneeuwhazen zou willen jagen, ik dan ook geen echte vos meer ben?

VELDUIL: *(gemene lach)* Ha! Welke poolvos wil er nou niet op hazen jagen!? Maak dat de boskat wijs.

VEELVRAAT: Ik zeg: meer voor mij over... Je gaat je gang maar vos. *(vertrekt het bos weer in, op de trage wijze van een veelvraat)*

VELDUIL: Imbecielen, het gaat om het principe! Nu is het een rendier, wat is het morgen? Een eland!?

HERMELIJN: Bro, chill! Laat die gappies lekker...

VELDUIL: Krijg vlooiën, uitgerekte hamster! Zij verstoren hier de orde! *(richting Aïko)* Joehoe! Wolvepolfie!

Aïko probeert de uil te negeren, maar die vliegt naar hem toe.

VELDUIL: Konijnenbal! Slobber-eland! Bakbever!

AÏKO: *(boos)* Kappen nou! Laat me met rust!

VELDUIL: Ik zou wel willen, prinsje, maar wil jij dan geen leider worden zoals je vader? Koning der winterbos. Heerser van de roedel.

Aïko verstijft. Pjotr springt vrolijk verder en laat de discussie volstrekt langs zich heen gaan.

AÏKO: *(richting kinderen)* Oooww, wat moet ik nou? Ik... Ik zou nooit zoveel plezier met een rendier mogen hebben! Dat was helemaal niet de bedoeling! *(pauze)* Maar aan de andere kant... Kijk dan naar 'm. Zie hem genieten... *(kijkt gekweld door tweestrijd naar Pjotr)*

PJOTR: *(draait zich plots om naar Aïko)* Jij Springen! Springen!

AÏKO: *(verward)* Ja, nee, ja... Ga maar vast! Ik kom eraan! *(Pjotr springt verder)* *(richting uil)* Ik luister niet naar jou! Ga weg rotbeest! Ik bepaal zélf wel wat ik doe... Wraaah! *(zielig grommetje)*

De uil begint te lachen.

VELDUIL: Wat zei je, knuffelbeest? Ik hoorde je niet...

AÏKO: *(krachtig boos)* Ik! Zei! Ga! Weg! Wraaaaah! *(voor het eerst een goede, enge grom)*

De uil stopt met lachen en spreidt de vleugels:

VELDUIL: Hondsdolle dwaas! *Kraahaah! (krijsgeluid velduil, hij vliegt weg)*

Op de eekhoorn na schieten alle andere bosdieren het bos in.

*Aïko kijkt de uil moedig en onverschrokken na,
maar ziet dan de eekhoorn die naar hem toe springt.*

AÏKO: *(chagrijnig; tegen eekhoorn)* Jij weer... Ach, donder toch op... Of moet jij ook nog zo nodig je 'zegje' doen? Want zeg het dan! Wát ben ik volgens jou? Wolf!? Geen wolf!? Zeg het dan! Zeg dan wat voor wolf van niets ik ben!

*De eekhoorn blijft Aïko gebiologeerd aankijken.
Aïko laat tenslotte bedroefd de schouders hangen,
Maar ziet dan tot zijn schrik dat Pjotr bij het wolvenhol is aanbeland.*

AÏKO: Nee Pjotr! Wacht! Niet naar binnen gaan!

PJOTR: *(zich van geen gevaar bewust)* Mama!

Aïko haast zich naar Pjotr en springt voor hem om zo te voorkomen dat hij het hol in loopt.

AÏKO: Nee, Pjotr. Je kan nog niet naar mama, want.... want mama is er niet.... niet meer.... Ze is alweer weg. De theetijd was om. Zo gaan die dingen. Jammer, maar helaas. Ja, kom, we gaan wel weer terug... Daar zal ma –

PJOTR: Mama! *(loopt om Aïko rechtstreeks richting het hol)*

AÏKO: *(duwt Pjotr met zijn neus omver)* Nee Pjotr, niet doen! Niet verder gaan! *(pauze)* Luister... Wolven... Ik ben een wolf. Wolven houden veel van rendieren, maar...

PJOTR: Mama?

AÏKO: *(vertederd)* Ja, mama ja... *(verantwoordelijk)* Maar niet op de goede manier! Wolven eten – nee, ik bedoel – wolven zijn iets... iets te ruig met rendieren. Zó ruig dat rendieren het niet meer fijn vinden. Dat rendieren bang worden voor wolven... Dat rendieren... *(kan zichzelf van schuld en pijn niet meer horen praten)* Wacht hier, Pjotr. Ik zal voor je kijken of je mama binnen is, maar ga zelf niet naar binnen. Beloof je dat?

*Pjotr knikt en blijft beduusd achter, wachtend op zijn grote vriend.
Niet veel later komt Aïko terug.*

AÏKO: Sorry, geen mama. Het hol is leeg. Zelfs mijn papa en mama zijn er niet.

*Pjotr kijkt sip omlaag.
Dan klinkt er geritsel in de bosjes.
Aïko springt ogenblikkelijk voor Pjotr ter bescherming.
Een woedende Mila komt vanuit het bos tevoorschijn (opening in doek).*

Ze bries en schraapt met haar hoef.

MILA: Laat mijn Pjotr met rust! Jij ongedierte! Weg jij!

Aïko valt van schrik achterover en dreigt vertrapt te worden. Maar dat laat Pjotr niet gebeuren. Hij springt, net zoals hij altijd in de sneeuw sprongen maakte, over Aïko heen en beschermt zijn vriend.

PJOTR: Mama hem geen pijn doen! Geen pijn doen!

MILA: Maar lieverd, hij hield je gevangen! Hij bracht je naar zijn hol!

PJOTR: Hij vriend! Hij vriend!

MILA: *(richting Aïko)* Is dat zo? Ben jij Pjotrs vriend?

*Aïko kijkt verward om zich heen, ziet dan nog steeds de eekhoorn naar hem kijken.
Hij kijkt de eekhoorn vragend aan, verward als hij is.
De eekhoorn kantelt het kopje weer. Ze staren elkaar aan.
Dan knikt Aïko vastberaden en draait zich om naar Mila:*

AÏKO: *(heldhaftig)* Ik ben Aïko, de wolvenprins! En ja, mevrouw, ik ben Pjotrs vriend!

*Mila kijkt verbijsterd naar Aïko, ze kan het nog niet helemaal bevatten.
Dan klinkt er wolvengehuil.*

AÏKO: O nee! Dat zijn mijn ouders! Vlug verstop jullie!

*Samen verstoppen Mila en Aïko, Pjotr onder de sneeuw.
Maar Mila blijkt te groot om in de sneeuw te verstoppen, wat nu?*

MILA: Dit gaat nooit goedkomen! Ik kan beter nog proberen te vluchten!

AÏKO: Nee dat gaat niet. Ze zullen u horen! Ze zullen u ontdekken! Er moet iets anders zijn, iets – *(richt zich plots hoopvol tot de kinderen)* Maar wacht eens! Jullie hebben me al eens eerder geholpen... zouden jullie me nog een keer willen helpen? (...) Kunnen jullie misschien... Even denken... *(kijkt naar dekentjes)* Ja! Dat is het! Jullie hebben allemaal witte dekentjes vast. Als jullie die nou allemaal over Pjotrs moeder heen leggen, dan kunnen we haar alsnog verstoppen! Kom! Pak jullie dekentjes en leg ze over Pjotrs moeder heen!

De kinderen leggen (eventueel met de hulp van hun ouders) hun witte dekentje over Mila heen.

AÏKO: Bedankt allemaal hè! Kijk, ze is nu verstoppt. Zo gaan mijn ouders haar nooit vinden! Whiehoe! Maar gaan jullie nu ook weer zitten? Ik weet niet hoe mijn papa en mama over kleine wezentjes zoals jullie denken.... Kom, ga snel weer zitten. Er is niet zoveel tijd meer.

*Alle kinderen (en hun ouders) gaan weer zitten.
De sfeer wordt grimmig en duister. Er klinkt wolvengehuil.
Aïko drement wat. Hij doet net iets te hard zijn best om te doen alsof er niets aan de hand is.*

Laszlo verschijnt als rode ogen in het bos.

LASZLO: Aïko, wat drentel je nou? Heb je niet wat beters te doen!? Je lijkt wel een ren –

AÏKO: Nee, papa! Vandaag niet. Maar hoe ging de jacht? Gelukt?

LASZLO: Hmpf, we waren een vrouwtjes rendier op het spoor... Maar op het laatste moment is ze ons ontsnapt... Het ellendige beest. Je moeder doet met de rest van de roedel nog een laatste poging. *(achterdochtig)* Heb jij toevallig nog wat gezien, Aïko?

AÏKO: Ik? Nee, natuurlijk niet papa! Anders had ik 't toch gelijk gezegd... Maar... Maar mag ik nog even buiten spelen?

LASZLO: Hmmm... Goed dan. Maar maak het niet te laat. Als je moeder terug is, wil ik jou ook binnen hebben.

AÏKO: Ja, papa, is goed, papa.

*Als een duistere schim door het bos, verdwijnt Laszlo het wolvenbos in.
De grimmige sfeer trekt weg.
Mila en Pjotr komen weer tevoorschijn.*

MILA: O, dank je wolvenprins! Je bent een echte échte vriend!

PJOTR: Pjotrs vriend!

Mila lacht naar Pjotr, geeft Aïko een kopje, bedankt het publiek, loopt richting het bos, en wenkt Pjotr om haar te volgen. Pjotr knikt, waarnaar zijn moeder in de bossen verdwijnt.

*Aïko en Pjotr blijven achter: kijken elkaar blij aan, alsof ze elkaar jaren niet gezien hebben.
Dan steigert Pjotr enthousiast met zijn voorbenen, rent op Aïko af en geeft hem een dikke knuffel. Aïko legt zijn kop op de rug van Pjotr en geeft hem zo een knuffel terug.
Na een poosje maakt hij zich los, rent naar het bos, kijkt nog kort even om naar Aïko en verdwijnt het bos in, zijn moeder achterna.*

*Aïko blijft achter: ietwat verloren.
Dan ziet hij de eekhoorn die van hem wegspringt en bijna tussen de takken verdwijnt.*

AÏKO: Nee, wacht! Alsjeblieft!

De eekhoorn stopt, rug naar Aïko gekeerd.

AÏKO: Hoe heet je?

De eekhoorn wacht even, draait zich tenslotte om, en kijkt Aïko nieuwsgierig aan.

AÏKO: Ik heet Aïko. Aangenaam. *(knikt beleefd)*

De eekhoorn blijft Aïko even aankijken, en verdwijnt dan tussen de takken, het bos in.

AÏKO: *(als verwonderd kind)* Zagen jullie dat!? Dat was... Dat was... *(trots en blij)* Ik ben Aïko! *(gromt krachtig en duidelijk)* Ik ben de stoerste wolf van Lapland! En heb het tofste rendier als vriend! Ik ben de wolvenprins. En ik groet u! *(maakt nobele buiging als die van een sprookjesprins, en rent richting het wolvenhol).*

Licht uit.

EINDE